

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SZEKCIÓ

KALUCZA kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(57693/10. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2012. április 24.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt
köörülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Kalucza kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Françoise Tulkens, *elnök*,
Dragoljub Popović,
Isabelle Berro-Lefèvre,
Sajó András,
İşıl Karakaş,
Paulo Pinto de Albuquerque,
Helen Keller, *bírák*

és Françoise Elens-Passos, a *Szekció Hivatalvezető-helyettese*,
2012. április 3-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően
az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (57693/10. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Kalucza Matild („a kérelmező”) 2010. szeptember 25-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Zsemlye G., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) dr. Höltzl Lipót Kormányképviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

3. A kérelmező azt panaszolta, hogy a hatóságok nem tartották tiszteletben az Egyezmény 2., 3. és 8. cikke alapján számára biztosított jogokat, amennyiben nem tettek eleget pozitív kötelezettségeiknek, melynek eredményeként arra kényszerült, hogy olyan személlyel éljen együtt, aki folyamatosan bántalmazta fizikailag és lelkileg.

4. 2011. május 31-én a kérelem az Egyezmény 8. és 13. cikke alapján került közlésre a Kormány felé. Arról is döntés született, hogy a kérelem érdeme és elfogadhatósága együttesen kerül megvizsgálásra (29. cikk 1. bekezdés).

A TÉNYEK**I. AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI**

5. A kérelmező 1969-ben született és Budapesten él.

A. Az ügy háttere

6. A kérelmező és férje 2000 júliusában ugyanazon a helyrajzi számon szereplő, osztatlan közös tulajdonban álló ingatlant vásárolt. 2/3 tulajdoni hányad a kérelmező nevére, a fennmaradó tulajdoni hányad pedig a férj nevére került bejegyzésre. Válasukat követően a kérelmező és volt férje házassági vagyonszétválásról szóló szerződést kötött. A szerződés alapján a kérelmező a férj tulajdoni hányadának megváltásával megszerezte volna a lakás teljes tulajdonjogát.

7. 2005 áprilisában a kérelmező élettársi kapcsolatot létesített B.Gy.-vel. B.Gy. kifizette a férjnek járó összeget, és később – egy 2006. január 17-én a volt férjjel kötött adásvételi megállapodás nyomán – hivatalosan is megszerezte ezen tulajdoni hányad tulajdonjogát.

8. B.Gy. felújítási és átalakítási munkákat végzett az ingatlanon, két külön lakrészt alakított ki benne. Közben a kérelmező két gyermekével B.Gy. házába költözött. A kérelmező több alkalommal elhagyta B.Gy.-t, de mindig visszatért hozzá.

9. 2006 márciusában a kérelmező visszaköltözött a vitatott ingatlanba, amelyhez B.Gy.-nek saját kulcsa volt. B.Gy. rendszeresen ott aludt. Egy meg nem határozott későbbi időpontban B.Gy. beköltözött a lakásba, hogy együtt éljen a kérelmezővel. B.Gy. kérelme nyomán 2006. november 24-én a Központi Okmányiroda a kérelmező lakcímét B.Gy. tartózkodási helyeként jegyezte be.

10. A kérelmező és B.Gy. kapcsolata kisebb megszakításokkal 2007 januárjáig tartott. B. Gy. azonban a kérelmező akarata ellenére ezen időpontot követően is a közös tulajdonban álló lakásban maradt.

11. 2007. április 5-én B.Gy. az ingatlanon fennálló tulajdonrészét eladta egy harmadik félnek. Később azonban pert indított a vevők ellen az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt. Ez az eljárás jelenleg is folyamatban van (ld. a 28. bekezdést alább).

B. B.Gy. általi állítólagos bántalmazás

12. Időközben a kérelmező és B.Gy. kapcsolata megromlott, rendszeressé váltak a kölcsönös szóbeli és fizikai bántalmazással járó veszekedések.

1. A 2005. október 27-i események

13. Egy – az ügyben első – 2005. október 27-én keletkezett látélet szerint a kérelmező bal gyűrűs ujján, bal alkarján és bal csuklóján horzsolások voltak láthatók. 2008. február 1-jén a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság megállapította, hogy a sérülések a kérelmező által kezdeményezett bántalmazás következtében keletkeztek, és B.Gy. reakcióját

jogos önvédelemnek minősítette. A bíróság garázdaság elkövetésében bűnösnek találta, és próbára bocsátotta a kérelmezőt. Az ítélet fellebbezés hiányában jogerőssé vált.

14. Ezen esemény és 2010 augusztusa között még tizenkét orvosi látletet keletkezett, amelyek mindegyike 8-10 napon belül gyógyuló horzsolásokat rögzített, főként a kérelmező fején, arcán, mellkasán és nyakán.

2. A B.Gy. ellen állítólagos erőszakos közösülés miatt indított büntetőeljárás

15. 2006. december 8-án a kérelmező erőszakos közösülés kísérlete miatt feljelentést tett B.Gy. ellen, akit a Kerületi Bíróság 2008. április 16-án végül felmentett a vád alól. A bíróság megállapította, hogy a kérelmező állításai nem voltak hitelt érdemlőek, ezért B.Gy. bűnösségét nem lehetett büntetőjogi bizonyossággal megállapítani. Az ítélet fellebbezés hiányában jogerőssé vált.

3. A 2007. június 25-i események

16. Egy 2007. június 25-i látlet szerint a kérelmező bal kisujja erőszak következtében eltört, amelynek gyógyulási ideje hat-nyolc hét. Ezzel az eseménnyel összefüggésben a kérelmező és B.Gy. ellen is büntetőeljárás indult. 2009. május 19-én B.Gy.-t könnyű testi sértés, a kérelmezőt pedig súlyos testi sértés elkövetésében találta bűnösnek a bíróság, amely B.Gy.-t 1 év, a kérelmezőt pedig 3 év próbára bocsátotta. Az ítélet ellen nem nyújtottak be fellebbezést. A bíróság által megállapított tényállás szerint B.Gy. először szóban, majd tettelesen bántalmazta a kérelmezőt. A rendőrség közbeavatkozott, és a bántalmazás abbahagyására szólította fel B.Gy.-t. Amint azonban a rendőrség eltávozott, B.Gy. folytatta a kérelmező ütlegetését. Másnap egymás kölcsönös inzultálásával folytatódott a veszekedés. B.Gy. vízzel öntötte le a kérelmezőt, aki felkapott egy konyhakést, és azzal többször B.Gy. irányába szúrta. Önvédelemből B.Gy. megmarkolta a kés pengéjét. A kérelmező azonban kihúzta a kést B.Gy. kezéből, elvágva B.Gy. kezét, és 8-12 héten belül gyógyuló sérülést okozva neki.

4. Állítólagos bántalmazás miatti feljelentés, és távoltartási indítvány B.Gy. ellen

17. 2008. április 22-én a kérelmező bántalmazás miatt feljelentést tett B.Gy. ellen. 2008. június 11-én a bíróság békéltető meghallgatást tartott, ahol a kérelmező a rendszeres bántalmazásokra hivatkozva távoltartási indítványt terjesztett elő B.Gy. ellen. 2008. december 18-ára a bíróság a távoltartásról tartandó előkészítő ülést tűzött ki, amelyen azonban a

kérelmező a tervezett BKV sztrájkra tekintettel nem jelent meg. Végül a bíróság 2009. április 10-én tartotta meg az első ülést. A következő előkészítő ülést 2009. október 12-re tűzte ki a bíróság. Az ülést azonban B.Gy. kérésére elhalasztották. 2010. január 8-án a Bíróság végül határozatot hozott a távoltartási indítványról. Indoklásában a bíróság megállapította:

„... A feljelentő és a feljelentett között jelen bíróságon 5 büntetőeljárás volt illetve van folyamatban, ezekben az ügyekben a két fél hol vádlottként, hol sértettként szerepel. Az eddig lefolytatott eljárás során a bíróság azt állapította meg, hogy a felek között kialakult rossz viszony mindkét fél terhére írható. ... A bíróság az előkészítő ülésen meghallgatta a feljelentettet és a feljelentőt is, és megállapította, hogy a törvényben rögzített feltételek a feljelentettel szemben nem állnak fenn, ezért a feljelentő indítványát elutasította....”

18. A határozatot a Fővárosi Bíróság fellebbezés nyomán 2010. február 18-án hatályában fenntartotta:

„... Az elsőfokú bíróság végzésének indokai helytállóak. A Be. 138/A§ (2) bekezdése pontosan meghatározza azokat a feltételeket, amelyek fennállása esetén a távoltartás, mint kényszerintézkedés elrendelhető. Ezeket a körülményeket az elsőfokú bíróság egyenként és igen alaposan megvizsgálta és jutott arra a következtetésre, hogy a távoltartás elrendelésének feltételei nem állnak fenn, ezen érvekkel a másodfokú bíróság egyetértett, ezért a határozat helybenhagyására került sor. ...”

A B.Gy. elleni büntetőeljárás jelenleg is folyamatban van az elsőfokú bíróság előtt.

5. Állítólagos zaklatás miatti büntetőeljárás B.Gy. ellen

19. 2008. június 11-én a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Ügyészség megszüntette a B.Gy. ellen zaklatás miatt indított nyomozást. A kérelmező feljelentése szerint B.Gy. féltékeny volt és azzal fenyegette, hogy megöli őt és mindenki mást, akit a lakásba beenged. A kérelmező azt is állította, hogy B.Gy. többször megpróbálta párnával megfojtani. Az Ügyészség megállapította, hogy a felek között rossz viszony állt fenn, s hogy a kérelmező állításai önmagukban nem voltak elegendők bűncselekmény elkövetésének a bizonyításához.

6. A 2009. december 18-i események

20. A kérelmező szerint 2009. december 18-án egy verekedés során B.Gy. horzsolásokat okozott a hátán, a mellkasán és a csuklóján. Ugyanazon a napon bántalmazás miatt feljelentést tett B.Gy. ellen a XX. és XXIII. kerületi Rendőrkapitányságon. Súlyos testi sértés miatt ismeretlen tettes ellen indult büntetőeljárás. 2011. július 14-én azonban a nyomozás megszüntetésre került, mivel az igazságügyi orvosi látlelet megállapítása szerint a sérülések nem voltak komolyak.

7. 2009 decemberében és 2010 januárjában történt állítólagos bántalmazás miatti feljelentés

21. 2010. január 7-én a kérelmező újabb feljelentést tett, ezúttal egy 2009 decemberében, illetve 2010 januárjában történt bántalmazása miatt. A bíróság elrendelte B.Gy. elmeorvosszakértői vizsgálatát. B.Gy. együttműködésének hiányában azonban a szakértő nem tudott véleményt formálni az elmeállapotáról. Ez az eljárás még folyamatban van.

8. Állítólagos bántalmazás miatti büntetőeljárás B.Gy. ellen

22. 2010. január 12-én a Kerületi Bíróság bizonyíték hiányában felmentette B.Gy.-t az általa 2007. október 3-án állítólagosan elkövetett bántalmazás vádja alól. Fellebbezés nyomán 2010. június 1-jén a Fővárosi Bíróság hatályában fenntartotta az ítéletet.

9. A 2010. április 15-i, illetve április 26-i események, második távoltartási indítvány

23. Egy 2010. április 15-én felvett látlelet szerint a kérelmező 10-12 napon belül gyógyuló sérüléseket eredményező fizikai bántalmazást követően agyrázkódást és eszméletvesztést szenvedett. Két napig kórházban tartották. Ezen eseményt követően újabb veszekedés robbant ki az élettársak között, amely a 2010. április 26-i bántalmazáshoz vezetett.

24. Ezért 2010. május 3-án a kérelmező újabb feljelentés tett B.Gy. ellen, aki ugyanezen esemény miatt szintén feljelentést tett a kérelmező ellen. A bíróság egyesítette az eljárásokat. Ugyanezen a napon a kérelmező a büntetőeljárásról szóló törvény 138/A § alapján távoltartás elrendelését is indítványozta B.Gy. ellen. A távoltartási indítványt a bíróság 2010. június 10-én elutasította. Az indoklás szerint:

„... A bíróság az előkészítő ülésen meghallgatta a feljelentettet és a feljelentőt is, és megállapította, hogy a törvényben rögzített feltételek a feljelentettel szemben – különös figyelemmel a Be. 138/A § (2) bekezdésében foglalt *„különösen a bűncselekmény jellegére... valamint a terhelt és a sértett viszonyára tekintettel”* [sic] kitételekre – nem állnak fenn, ezért a feljelentő indítványát elutasította.

25. 2010. július 16-án a Fővárosi Bíróság hatályában fenntartotta az elsőfokú határozatot. Megállapította:

„... A felek ellen – egymás ellen tett feljelentéseik alapján – több büntetőeljárás indult, illetve van folyamatban, az együttélési szabályok be nem tartása mindkét félre jellemző. Jelen eljárásban nem merült fel adat arra nézve, hogy a sértett befolyásolásával, vagy megfélemlítésével az eljárást nehezítené, veszélyeztetné. A bűnismétlés veszélyét pedig mindkettejük esetében a korábbi eljárások alátámasztják, de a kényszerintézkedésnek csupán az egyik féllel – jelen esetben B.Gy.vel szembeni – elrendelését nem indokolják a sértetti közrehatás miatt...”

26. 2011. július 6-án a Kerületi Bíróság ítéletet hozott. A bíróság a bántalmazások tekintetében a kérelmezőt és B.Gy.-t is bűnösnek találta, és pénzbüntetésre ítélte őket. A bíróság megállapította, hogy az első alkalommal a kérelmező kezdte a bántalmazást, B.Gy. pedig jogos védelmi helyzetben cselekedett. A második alkalommal B.Gy. kezdte a verekedést és a kérelmező jogos védelmi helyzetben cselekedett.

10. A büntetőeljárások áttekintése

27. Összegezve, bántalmazás és zaklatás miatt tett feljelentéseivel a kérelmező számos alkalommal kérte a hatóságok segítségét. B.Gy. is több feljelentést tett a kérelmező ellen.

Négy alkalommal B.Gy.-t felmentették a vádak alól (ld. fenti 13., 15., 22. és 26. bekezdés). Öt alkalommal a kérelmező nem kívánta folytatni az eljárást, vagy nem indított magánvádas eljárást, és így a bíróság megszüntette az eljárásokat. A bíróságok kétszer bűnösnek találták B.Gy.-t bántalmazás elkövetésében (ld. fenti 16. és 26. bekezdés), próbára bocsátották, és pénzbüntetésre ítélték. Bántalmazás miatt két másik eljárás jelenleg is folyamatban van B.Gy. ellen (ld. fenti 18. és 21. bekezdés).

A bíróságok a kérelmezőt is többször bűnösnek találták (ld. fenti 13., 16. és 26. bekezdés) garázdaság, súlyos testi sértés, illetve bántalmazás miatt. Három ellene folytatott – súlyos testi sértés, zaklatás és lopás miatti – nyomozást megszüntettek. Egy magánlaksértés miatti büntetőeljárás jelenleg is folyamatban van a kérelmező ellen (ld. 35. bekezdés alább).

C. Lakás kiürítése iránti per

28. 2005. november 3-án B.Gy. keresetet nyújtott be a Fővárosi Bíróságon a ráépítéssel kapcsolatos követelése tárgyában. Kérelmei nyomán a bíróság egy – harmadik felek ellen indított – adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti per befejezéséig kétszer – 2006 januárjától 2006 júniusáig, valamint 2008. április 30-tól 2008. november 19-ig – felfüggesztette az eljárást. A kérelmező felfüggesztés elleni fellebbezése 2008. november 19-én elutasításra került.

29. Közben, 2006. augusztus 9-én, a kérelmező újabb, ezúttal tulajdonjog megállapítása iránti polgári pert indított B.Gy. ellen a Kerületi Bíróságon. 2007. március 2-án azonban a bíróság a tárgyalást a fenti 28. pontban említett per befejezéséig felfüggesztette. A felfüggesztés ellen fellebbezés nem került benyújtásra.

30. A kérelmező által 2006. november 29-én tett feljelentés nyomán birtokháborítás miatt szabálysértési eljárás indult B.Gy. ellen a Budapest XX. kerületi Polgármesteri Hivatalnál. 2007. augusztus 2-án az eljárás megszüntetésre került, mivel B.Gy. abban az időszakban az ingatlan ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonosa volt. A kérelmező ezen

határozat elleni panaszát 2007. augusztus 23-án elutasították. A kérelmező nem indított magánvádas eljárást.

31. 2007 márciusában B.Gy. lecserélte a lakás zárjait úgy, hogy a kérelmezőnek nem adott kulcsokat. Ezért a kérelmező birtokvédelmet kért a Budapest XX. kerületi jegyzőtől. 2007. augusztus 13-án a jegyző helyt adott a kérelemnek, és kötelezte B.Gy.-t, hogy lássa el lakáskulccsal a kérelmezőt.

32. 2007. május 11-én a kérelmező cserélte le a zárat az ajtón, így kívánva megakadályozni B.Gy. bejutását a lakásba. Ugyanezen a napon B.Gy. rendőrökkel tért vissza, akik B.Gy. lakásba történő bejutásának biztosítására kötelezték a kérelmezőt, mivel a lakás B.Gy. bejegyzett tartózkodási helye volt.

33. 2008. március 19-én a kérelmező saját lakcímének B.Gy. tartózkodási helyekénti törlését, és B.Gy. lakás elhagyására kötelezését kérte a kerületi jegyzőtől. Mivel azonban a törlésre nem a jegyző rendelkezett hatáskörrel, 2011. június 2-án a jegyző érdemi vizsgálat nélkül elutasította a kérelmet. Továbbá, mivel B.Gy. ténylegesen a lakásban élt, a kérelmező lakcímének B.Gy. tartózkodási helyekénti törlésére nem volt lehetőség. A kérelmező nem fellebbezett a határozat ellen.

34. 2008. április 9-én a kérelmező újabb lakás kiürítése iránti pert indított a Kerületi Bíróságon. A 2008. szeptember 5-én tartott tárgyaláson a B.Gy. és a kérelmező között az ingatlannal kapcsolatosan folyamatban lévő, a fenti 28. pontban említett per jogerős befejezéséig ezt az eljárást is felfüggesztette a bíróság.

35. 2010. augusztus 2-án a kérelmező ismét lecserélte a zárat, hogy megakadályozza B.Gy. lakásba történő bejutását. A Kerületi Rendőrkapitányság magánlaksértés miatt büntetőeljárást indított a kérelmező ellen. A kérelmező ezzel kapcsolatosan panaszt terjesztett elő, ami 2010. szeptember 6-án elutasításra került.

II. A RELEVÁNS HAZAI JOG

A. A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény

138/A. § - Távoltartás

„(1) A távoltartás a terhelt szabad mozgáshoz és a tartózkodási hely szabad megválasztásához való jogát korlátozza. A távoltartás hatálya alatt álló terhelt a bíróság határozatában megállapított szabályok szerint köteles

a) a meghatározott lakást elhagyni, és onnan a bíróság által meghatározott ideig távol maradni,

b) a meghatározott személytől, illetőleg e személy lakó- és munkahelyétől ... a bíróság által meghatározott ideig magát távol tartani,

c) tartózkodni attól, hogy a meghatározott személlyel közvetlenül vagy közvetve érintkezésbe lépjen.

(2) Távoltartás a szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmény megalapozott gyanúja esetén - feltéve, hogy a távoltartással elérni kívánt célok ezzel biztosíthatók - akkor rendelhető el, ha a terhelt előzetes letartóztatásának elrendelése nem szükséges, de - különösen a bűncselekmény jellegére, a terheltnek az eljárás előtt és az eljárás során tanúsított magatartására, valamint a terhelt és a sértett viszonyára tekintettel - megalapozottan feltehető, hogy a lakókörnyezetben hagyása esetén

...

b) a megkísérelt vagy előkészített bűncselekményt véghezvinné, vagy a sértett sérelmére újabb szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekményt követne el. ...

(4) A távoltartás elrendeléséről a bíróság határoz. ...”

36. A távoltartást a bíróság tíztől hatvan napig terjedő időre rendelheti el.

B. A büntető törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény

176. § - Magánlaksértés

„(1) Aki másnak a lakásába, egyéb helyiségébe vagy ezekhez tartozó bekerített helyre erőszakkal, fenyegetéssel, hivatalos eljárás színlelésével bemegy vagy ott bent marad, vétséget követ el, és egy évig terjedő szabadságvesztéssel, javító-nevelő munkával vagy pénzbüntetéssel büntetendő.”

C. A hozzátartozók közötti erőszak miatt alkalmazható távoltartásról szóló 2009. évi LXXII. törvény

37. A törvény feljogosítja a rendőrséget arra, hogy hetvenkét órára ideiglenes megelőző távoltartás alá helyezze az elkövetőt többek között abban az esetben, ha helyszíni intézkedés során, vagy a bántalmazott bejelentése nyomán hozzátartozók közötti erőszak elkövetésére megalapozottan lehet következtetni. Bíróság harminc napig terjedő távoltartást rendelhet el.

38. A törvény azonban csak az abban felsorolt hozzátartozói kapcsolatokra alkalmazandó (1. § (5) bekezdés), s korábbi élettársak nem esnek a hatálya alá abban az esetben, ha az élettársi viszony nem került bejegyzésre.

D. A polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény

39. A 26. § (4) bekezdés szerint a lakcímbejelentés ténye önmagában a lakás használatához fűződő, valamint egyéb vagyoni jogot nem keletkeztet.

E. A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény

40. Ha a birtokost birtoklásában zavarják, akkor a Polgári Törvénykönyvről szóló törvény 188. § (1) bekezdése alapján a birtokost birtokvédelem illeti meg. Az intézkedés alkalmazását a beavatkozás kezdetétől számított egy éven belül a jegyzőtől lehet kérni. A jegyző határozatának megváltoztatása a hazai bíróságtól kérhető. A zavarás megszüntetését egy év eltelte után közvetlenül a bíróságtól lehet kérni.

F. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény

41. A polgári perrendtartásról szóló törvény 156. § (1) bekezdése alapján a bíróság kérelemre ideiglenes intézkedéssel elrendelheti a kereseti kérelemben, illetve az ideiglenes intézkedés iránti kérelemben foglaltak teljesítését, ha ez – többek között – közvetlenül fenyegető kár elhárítása, vagy a kérelmező különös méltánylást érdemlő jogvédelme érdekében szükséges.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 8 CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

42. A kérelmező azt panaszolta, hogy a magyar hatóságok nem tettek pozitív intézkedéseket annak érdekében, hogy megvédelmezzék őt erőszakos korábbi élettársával szemben. A kérelmező az Egyezmény 2., 3. és 8. cikkére támaszkodott. A Bíróság úgy véli, hogy a panaszt a 8. cikk alapján kell megvizsgálni, amely kimondja:

„1. Mindenkinnek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák.

2. E jog gyakorlásába hatóság csak a törvényben meghatározott, olyan esetekben avatkozhat be, amikor az egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a közbiztonság vagy az ország gazdasági jóléte érdekében, zavargás vagy bűncselekmény megelőzése, a közegészség vagy az erkölcsök védelme, avagy mások jogainak és szabadságainak védelme érdekében szükséges.”

43. A Kormány vitatta az állítást.

A. Elfogadhatóság

1. A Kormány érvei

44. A Kormány elismerte, hogy a kérelmező zaklatás, bántalmazás és magánlaksértés miatt számos feljelentést tett. A Kormánynak azonban az

volt az álláspontja, hogy a kérelmező elmulasztotta az összes hatékony hazai jogorvoslat kimerítését. Különösen, bántalmazás miatt benyújtott magánvádindítványait számos esetben nem vitte végig, s a magánvádas eljárásokat a bíróságok megszüntették. A Kormány továbbá azzal érvelt: nem volt jele annak, és nem volt bizonyíték arra vonatkozóan, hogy a kérelmezőt az állítólagos bántalmazó bármilyen módon kényszerítette vagy megfélemlítette volna a vádak visszavonása érdekében. Zaklatás és magánlaksértés miatt tett feljelentései tekintetében a kérelmező nem nyújtott be magánvádindítványt a nyomozás megszüntetését követően. A kérelmező továbbá nem fellebbezett az őt elítélő ítéletek ellen.

45. A büntetőjogi jogorvoslatok teljes kimerítésének elmulasztásán túl a Kormány szerint a kérelmező a polgári jogi jogorvoslatok hatékony kimerítését is elmulasztotta. Először is, nem kért birtokvédelmet a jegyzőtől vagy a bíróságtól, holott a Polgári Törvénykönyv erre lehetőséget biztosított számára. A kérelmező által egy alkalommal a jegyzőhöz benyújtott, B.Gy. lakáskulcs biztosítására kötelezése iránti kérelem (ld. fenti 31. bekezdés) a Kormány szerint nem tekinthető birtokvédelem iránti kérelemnek. Továbbá, egy ilyen bírósági eljárásban a kérelmező a Polgári perrendtartás 156. § (1) bekezdés alapján közbenső intézkedésben kérhette volna B.Gy. kötelezését arra, hogy a szóban forgó lakás tekintetében kizárólagos birtoklást biztosítson a kérelmező számára.

46. A Kormány szerint a kérelmező azzal sem tett eleget a hazai jogorvoslatok kimerítésére vonatkozó kötelezettségnek, hogy a jegyzőhöz intézett kérelmében saját lakcímének B.Gy. tartózkodási helyekénti törlését kérte (ld. fenti 33. bekezdés). A Kormány érvelése szerint ez a kérelem nem volt képes orvosolni a kérelmező panaszait, hiszen a tartózkodási hely bejelentése az ingatlan használatát illetően semmilyen jogot nem keletkeztetett (ld. fenti 39. bekezdés), következésképpen a nyilvántartásból való törlés semmilyen, az ingatlan használatával kapcsolatos jogot nem lett volna képes megszüntetni. Mindenesetre a kérelmező a jegyző határozatának bírósági felülvizsgálatát is elmulasztotta kérni.

2. A kérelmező érvei

47. A kérelmező általánosságban vitatta a Kormány érveit. Azt állította, hogy a jogsértés nemcsak az állam tetteiből, hanem mulasztásaiból is fakadt, amelyek ellen nem állt rendelkezésére hatékony jogorvoslat.

3. A Bíróság értékelése

48. A Bíróság megismétli: az Egyezmény 35. cikkének célja az, hogy a szerződő államok ellen felhozott állítólagos jogsértések Egyezmény intézményei elé terjesztését megelőzően lehetővé tegye a szerződő államok számára az állítólagos jogsértések megelőzését, illetve helyrehozását.

Következésképpen az államok mentesülnek a nemzetközi szerv előtti felelősségre vonás alól azt megelőzően, hogy lehetőségük lett volna a jogsértés saját jogrendszerükön keresztüli helyrehozatalára. A hazai jogorvoslatok kimerítésének az Egyezmény 35 cikkében foglalt szabálya csak azon jogorvoslatok kérelmező általi rendes igénybe vételét követeli meg, amelyek az állított jogsértésekkel kapcsolatosak, s egyúttal hozzáférhetők és elégségesek. E jogorvoslatok létezésének nem csak elméletileg, hanem gyakorlatilag is kellően biztosnak kell lenniük, ennek hiányában nélkülözik a megkívánt hozzáférhetőséget és hatékonyságot; az alperes államra tartozik annak bizonyítása, hogy ezen különböző feltételeknek eleget tett (ld. *Selmouni v. France* [GC], no. 25803/94, §§ 74 és 75, ECHR 1999-V, és *Branko Tomašić and Others v. Croatia*, no. 46598/06, §§ 35-37, 15 January 2009).

49. A Bíróság hangsúlyozza, hogy a szabály alkalmazása során kellő figyelemmel kell lenni a kontextusra. Ennek megfelelően a Bíróság elismerte, hogy a 35. cikket bizonyos mértékű rugalmassággal, túlzott formalizmus nélkül kell alkalmazni (ld. *Cardot v. France*, 19 March 1991, § 34, Series A no. 200). A Bíróság továbbá azt is elismerte, hogy a hazai jogorvoslatok kimerítésének szabálya nem abszolút és nem alkalmazható automatikusan; annak vizsgálatakor, hogy a szabályt tiszteletben tartották-e, elengedhetetlenül szükséges az adott ügy egyedi körülményeinek a figyelembe vétele (ld. *Van Oosterwijck v. Belgium*, 6 November 1980, § 35, Series A no. 40). Ez többek között azt jelenti, hogy a Bíróságnak nemcsak az érintett szerződő állam jogrendszerében meglévő formális jogorvoslatokat kell reálisan figyelembe vennie, hanem azt a jogi és politikai kontextust is, amelyben e jogorvoslatok működnek, továbbá a kérelmezők személyes körülményeit is (ld. *Akdivar and Others v. Turkey* [GC], 16 September 1996, § 69, *Reports of Judgments and Decisions* 1996-IV).

50. Az ügy egyedi körülményeit illetően a Bíróság utal a Kormány azon észrevételeire, hogy a kérelmező nem vitte végig feljelentéseit, és nem kért birtokvédelmet a hazai bíróságoktól. A Bíróság azonban észrevételezi, hogy a kérelmező a hazai jogban biztosított számos más jogorvoslatot igénybe vett. Ezek az eljárások, nevezetesen az ismételt távoltartási indítványok és a B.Gy. ellen indított, lakás kiürítése iránti polgári per (ld. fenti 17., 24. és 34. bekezdés) siker esetén elvileg B.Gy.-nek abból a lakásból való – bár csak ideiglenes – eltávolítását eredményezhette volna, amelyben a kérelmező élt. Ezzel összefüggésben a bíróság hangsúlyozza, hogy amennyiben az egyén több jogorvoslatot is igénybe vehet, akkor az egyén jogosult azt a jogorvoslatot választani, amely lényegi panaszát kezelni képes. Más szavakkal, ha egy jogorvoslat kimerítésre került, akkor egy másik, alapvetően ugyanazt a célt szolgáló jogorvoslat kimerítése szükségtelen (ld. *T.W. v. Malta* [GC], no. 25644/94, § 34, 29 April 1999; *Moreira Barbosa v. Portugal* (dec.), no. 65681/01, ECHR 2004-V

(kivonatok); és *Jeličić v. Bosnia and Herzegovina* (dec.), no. 41183/02, ECHR 2005-XII (kivonatok)).

51. A Bíróság továbbá megjegyzi, hogy a kérelmező és B.Gy. között jelenleg három polgári per van folyamatban, amelyek mindegyike felfüggesztésre került egy további polgári jogvita elbírálásáig. A Bíróság ezért úgy véli, hogy egy újabb, birtokvédelem iránti polgári per indítása a kérelmező részéről felesleges lett volna.

52. Ilyen körülmények között a Bíróság meggyőződött arról, hogy hazai jogorvoslatok kérelmező általi kimerítésére ilyen módon sor került. Ezért a Kormány kifogását el kell utasítani. Továbbá, a kérelem nem nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikkének 3. (a) bekezdése szerinti értelemben. A Bíróság továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért a kérelmet elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

1. A felek előterjesztései

(a) A kérelmező

53. A kérelmező rámutatott, hogy miközben a Kormány a zárt ajtók mögött lezajlott eseményekkel kapcsolatos tények rekonstruálásának a nehézségeit hangsúlyozta, valójában nem vette figyelembe az államnak a kérelmező magán- és családi életének megvédelmezésével kapcsolatos pozitív kötelezettségét. A kérelmező testi épséghez való joga megkövetelte, hogy a hazai hatóságok ésszerű időn belül hozzanak határozatot a B.Gy. elleni polgári jogvitáiban. A kérelmező továbbá azzal érvelt, hogy egy lassú jogorvoslat nem lehet hatékony. Véleménye szerint az Egyezmény 8. cikke magában foglalja azt a jogát is, hogy személyét biztonságban érezve, beavatkozástól mentesen használhassa otthonát.

(b) A Kormány

54. A Kormány előterjesztette, hogy a magyar hatóságok minden olyan intézkedést megtettek a kérelmező fizikai jólétének védelmére, amely az ügy egyedi körülményei között ésszerűen elvárható volt, ezért az állam eleget tett a rá háruló pozitív kötelezettségeknek.

55. A kérelmező sérüléseit illetően a Kormány hangsúlyozni kívánta, hogy a kérelmező az elszenvedett bántalmazást mindig eltűlozta, és állításai nem mindig bizonyultak hitelt érdemlőnek. A hatóságoknak tiszteletben kellett tartani B.Gy. ártatlanság vélelméhez fűződő jogát, és az *in dubio pro reo* elvét. Mivel a hazai bíróságok élvezték a tárgyalás közvetlenségének

előnyeit, jobb helyzetben voltak a kérelmező állításai hitelességének megítélésekor.

56. Végül a Kormány észrevételezte, hogy a kérelmező maga is többször tettlegességet kezdeményezett B.Gy.-vel szemben, és a bíróságok bűnösnek találták a kérelmezőt B.Gy. elleni erőszakos cselekmények elkövetésében. Az a tény, hogy sok esetben a kérelmező maga is az *in dubio pro reo* elv előnyeit élvezte, azt bizonyítja, hogy a hatóságok nem tanúsítottak előítéletet iránta.

57. Összegezve, a Kormány fenntartotta, hogy a fenti körülményekre figyelemmel a magyar hatóságok ésszerűen nem tehettek több intézkedést a kérelmező fizikai jólétének védelme érdekében.

3. A Bíróság értékelése

(a) Általános elvek

58. A Bíróság emlékeztet arra, hogy miközben a 8. cikk alapvető célja az, hogy az egyént a hatóságok önkényes cselekményeivel szembeni védelemben részesítse, a magán- és családi élet hatékony "tisztelete" pozitív kötelezettségeket is magában foglalhat, és e kötelezettségek az egyének egymás közötti kapcsolatainak a szférájában alkalmazandó intézkedések megtételét is megkövetelhetik (ld., *mutatis mutandis*, *X and Y v. the Netherlands*, 26 March 1985, §§ 22 és 23, Series A no. 91; *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 57, ECHR 2002-I; és *Sandra Janković v. Croatia*, no. 38478/05, § 44, 5 March 2009).

59. A magánélet tiszteletben tartását illetően a Bíróság korábban különböző kontextusokban megállapította, hogy a magánélet fogalma magában foglalja a személy testi és lelki integritását is. A 8. cikk alapján az államnak kötelessége az egyén testi és lelki integritásának más személyektől érkező fenyegetésekkel szembeni megvédelmezése. Ennek érdekében az államnak olyan megfelelő jogi keretet kell fenntartania és a gyakorlatban alkalmaznia, amely védelmet nyújt a magánszemélyek erőszakos cselekményeivel szemben (ld. fent hivatkozott *X and Y v. the Netherlands*, §§ 22 és 23; *Costello-Roberts v. the United Kingdom*, 25 March 1993, § 36, Series A no. 247-C; és fent hivatkozott *Sandra Janković*, § 45). A Bíróság számára ezen megfontolások olyan helyzetekben is alkalmazandók, amikor az egyénnek az otthon békés, erőszakos zavarástól mentes élvezetéhez való joga a tét.

(b) Ezen elvek alkalmazása a jelen ügyre

60. A jelen ügyben az a fő kérdés, hogy az állam eleget tett-e a kérelmező testi integritásának a korábbi élettárs fenyegetéseivel szembeni védelemben részesítésével kapcsolatos pozitív kötelezettségének. A kérelmező nem önként osztja meg lakását ezzel a személlyel, amely

helyzetet az a tény is súlyosbít, hogy kapcsolatuk megromlása elérte azt a szintet, amelyen a kölcsönös fizikai és lelki bántalmazást is magukban foglaló veszekedések már rendszeressé váltak. A kérelmező sem a polgári perekkel, sem a büntetőjogi feljelentésekkel nem ért el eredményt.

61. Ezzel kapcsolatban a Bíróság megismétli, hogy a jelen kérelemre okot adó események kétségkívül az Egyezmény 8. cikke szerinti értelemben vett magánélet körébe tartoznak. A fent ismertetett tények azt mutatják, hogy a kérelmező hitelt érdemlő állításokat tett arra vonatkozóan, hogy lakásában B.Gy. hosszú időn keresztül fenyegette testi integritását, és számos alkalommal ténylegesen meg is támadta. Ezen tényekre figyelemmel a Bíróság úgy véli, hogy az állami hatóságoknak annak ellenére pozitív kötelezettsége lett volna a kérelmező védelemben részesítése korábbi élettársának a kérelmező otthonában tanúsított erőszakos magatartásával szemben, hogy a kérelmező is erőszakos volt korábbi élettársával szemben.

62. A Bíróság megjegyzi, hogy a nemzeti bíróságok több büntetőeljárást indítottak B.Gy. ellen. Két alkalommal bűnösnek találták, próbára bocsátották, és pénzbüntetésre ítélték. Két másik, bántalmazás miatti büntetőeljárás jelenleg is folyamatban van B.Gy. ellen. A Bíróság tisztában van azzal, hogy a hazai bíróságok jobb helyzetben vannak az előttük lévő kérdés megvizsgálására, és az ügy körülményeinek tisztázására, hiszen e bíróságok élvezik a felek személyes meghallgatásának és a bizonyítékok megvizsgálásának az előnyeit. A Bíróság továbbá elismeri, hogy büntetőügyekben az *in dubio pro reo* elv az önkényes ítéletekkel szembeni fontos garanciaként szolgál.

63. A Bíróság hangsúlyozza: feladata nem az, hogy az egyének személyes integritását érintő támadásokkal szembeni védelemben részesítés legmegfelelőbb módszereinek meghatározását illetően az illetékes magyar hatóságok helyébe lépjen, hanem az, hogy az Egyezmény alapján vizsgálja felül azon határozatokat, amelyeket e hatóságok mérlegelési jogkörük gyakorlása során meghoztak (ld. fent hivatkozott *Sandra Janković*, § 46). A Bíróság továbbá annak is tudatában van, hogy valamely egyén tekintetében elrendelt távoltartási intézkedés esetén az egyik személy testi integritásának a védelméhez fűződő érdek a másik személy szabadsághoz való jogával ütközik.

64. Fentiek ellenére a Bíróság meglepőnek találja, hogy a hatóságoknak több mint másfél évre volt szükségük ahhoz, hogy a kérelmező első távoltartási indítványáról döntést hozzanak (ld. fenti 17. és 18. bekezdés). Az a tény, hogy a kérelmező nem jelent meg az első ülésen és, hogy B.Gy. egy másik ülés elhalasztását kérte, nem igazolhatja az eljárás ésszerűtlen elhúzódását. Az ilyen intézkedés értelme az, hogy azonnali vagy legalábbis gyors védelemben részesítse az erőszak áldozatait. Még ha a kérelem végül elutasításra is kerül, a döntést haladéktalanul meg kell hozni. A problémát

tovább súlyosbítja az ilyen döntések meghozatalával kapcsolatos törvényi határidők hiánya.

65. A kérelmező távoltartási indítványának elutasítását illetően a Bíróságnak az az álláspontja, hogy a hazai hatóságok nem indokolták meg kellően határozataikat. A bíróságok mindkét esetben a kérdésről tartott ülésekre hivatkoztak, de annak kinyilvánításán túl, hogy a rossz kapcsolat mindkét félnek egyaránt felróható, valamint, hogy a távoltartás elrendelésének feltételei nem állnak fenn, a határozatukat igazoló egyedi indokokat nem foglalták írásba.

66. A Fővárosi Bíróság elismerte a bűnismétlés veszélyét; úgy vélte azonban, hogy távoltartást nem lehet elrendelni, mivel mindkét fél részt vett a bántalmazásban. Ezzel kapcsolatosan a Bíróság megjegyzi, hogy ha kölcsönös bántalmazás esetén távoltartást nem lehetne elrendelni, akkor súlyosan sérülne az áldozatok hatékony védelemben részesítésének a célja. Ebben a szakaszban azt a lehetőséget sem lehet kizárni, hogy az áldozat jogos önvédelmi helyzetben cselekedett. 2011. július 6-i ítéletében a XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság éppen ezt állapította meg (ld. fenti 26. bekezdés). Ezért nem lehet elfogadni a hazai bíróságok azon érvelését, hogy a sértetti közrehatás miatt nem lehetett távoltartást elrendelni. Továbbá, kölcsönösen erőszakos felek esetén mindkét fél tekintetében el kell rendelni a távoltartást annak érdekében, hogy kapcsolatba kerülésük megakadályozható legyen.

67. A fenti megfontolásokat tovább súlyosbítja az a tény, hogy a kérelmező nem esik a hozzátartozók közötti erőszak miatt alkalmazható távoltartásról szóló törvény személyi hatálya alá (ld. fenti 38. bekezdés). Bár az elváltak és a bejegyzett élettársak a házaspárokkal azonos védelemben részesülnek, ilyen védelem nem biztosított akkor, ha az elkövető korábbi élettárs, és a kapcsolat nem került bejegyzésre a hatóságoknál. Elfogadva, hogy a törvényhozó jogszerűen kívánhat védelemben részesíteni specifikus, elismert kapcsolatokban álló személyeket, a Bíróság mindazonáltal észrevételezi, hogy a kérelmező ki volt zárva az e törvény által biztosított védelemből.

68. Végül, a Bíróságnak fel kell hívnia a figyelmet arra a tényre, hogy a szóban forgó lakással kapcsolatosan három különböző polgári per van folyamatban a hazai bíróságok előtt. Ezek az eljárások – nevezetesen egy B.Gy. ellen a kérelmező által indított, lakás kiürítése iránti per (ld. fenti 34. bekezdés) és két másik, tulajdon megállapítása iránti per (ld. fenti 28. és 29. bekezdés) – elméletileg alkalmasak lennének a probléma megszüntetésére, amely B.Gy. nem kívánt tartózkodása a lakásban. A felek közötti rendszeres és erőszakos veszekedésekre és arra a tényre figyelemmel, hogy ezen eljárások 2007, illetve 2008 óta fel vannak függesztve, a Bíróság úgy találja, hogy a hazai bíróságok nem tettek eleget az ügyek ésszerű időn belüli eldöntésére vonatkozó pozitív kötelezettségüknek.

69. Fentiekre figyelemmel és annak ellenére, hogy az alperes állam mérlegelési jogkörrel rendelkezik a kérdés tekintetében, a Bíróság azt a következtetést vonja le, hogy a magyar hatóságok nem tettek eleget pozitív kötelezettségeiknek.

70. Ezért az Egyezmény 8. cikkét megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 2., 3. ÉS 13. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

71. Az Egyezmény 2. és 3. cikkére hivatkozva a kérelmező panaszolta, hogy a magyar hatóságok elmulasztottak pozitív intézkedéseket tenni annak érdekében, hogy erőszakos korábbi élettársával szemben védelmet kapjon. Továbbá, az Egyezmény 13. cikkére támaszkodva a kérelmező fenntartotta, hogy a számára biztosított jogorvoslatok nem voltak hatékonyak, és nem nyújtottak elegendő védelmet számára.

72. A Kormány általánosságban vitatta az állításokat. A Kormány különösen azt hangsúlyozta: a 13. cikk nem kívánja meg, hogy a jogorvoslat igénybe vétele az igények megalapozott voltától függetlenül mindig sikeres legyen. A Kormány szerint a jelen ügyben a kérelmező fel tudta vetni a bántalmazással kapcsolatos, érvekkel alátámasztható igényeit az illetékes hatóságok előtt, de igényeit nem találták megalapozottnak. Megalapozott igények tekintetében a magyar büntetőjog által biztosított jogorvoslatok hatékony jogorvoslatoknak minősülnek. Ezért a Kormány úgy vélte, hogy az Egyezmény 13. cikke alapján tett kérelmezői panasz nyilvánvalóan alaptalan.

73. Az Egyezmény 8. cikke megsértésének megállapítására figyelemmel (ld. fenti 70. bekezdés) a Bíróság e panaszokat elfogadhatóvá nyilvánítja, de nem tartja szükségesnek azok egyenkénti, az Egyezmény 2., 3., illetve 13. cikke alapján történő megvizsgálását, mivel lényegükkel a 8. cikkel összefüggésben már foglalkozott a Bíróság.

III. AZ EGYEZMÉNY EGYÉB ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSEI

74. Az Egyezmény 14. cikkére támaszkodva a kérelmező azt is panaszolta, hogy a hatóságok inaktivitása vele szembeni, roma származása miatti diszkrimináción is alapulhatott.

75. A Bíróság észrevételezi: a kérelmező elmulasztotta annak bemutatását, hogy más, azonos helyzetben levő személyekkel összehasonlítva vele másképpen bántak. Semmi jele nincs annak, hogy a hatóságok határozatait diszkrimináció motiválta volna. Ilyen módon a kérelemnek ez a része tényekkel alá nem támasztott, így ezt a részt az

Egyezmény 35. cikkének 3. (a) bekezdése, valamint a 4. bekezdés alapján nyilvánvaló alaptalanság miatt el kell utasítani.

IV. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

76. Az Egyezmény 41. cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

77. A kérelmező 1 500 000 forint¹ nem vagyoni kártérítést követelt a jogsértés következtében elszenvedett testi és lelki szenvedés miatt.

78. A Kormány túlzottnak találta a kérelmezői igényt.

79. A Bíróság úgy véli, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett, és ilyen címen a teljes kért összeget – azaz 5150 eurót – megítéli számára.

B. Költségek és kiadások

80. A kérelmező nem terjesztett elő külön költségtérítési igényt.

C. Késedelmi kamat

81. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális hitelkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG

1. a 2., a 3., a 8. és a 13. cikk alapján tett panaszt egyhangúlag elfogadhatóvá, a kérelem többi részét pedig elfogadhatatlanná nyilvánítja;
2. Egyhangúlag *megállapítja*, hogy az Egyezmény 8. cikkét megsértették;
3. Egyhangúlag *megállapítja*, hogy az Egyezmény 2. cikke alapján tett panasz külön megvizsgálása nem szükséges;

¹ Megközelítőleg 5150 euró (EUR)

4. Hat szavazattal egy ellenében *megállapítja*, hogy az Egyezmény 3. és 13. cikke alapján tett panasz külön megvizsgálása nem szükséges;

5. *Megállapítja*:

(a) hogy az alperes államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, nem vagyoni kár tekintetében a kérelmező számára 5150 (ötezer egyszázötven) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét kell kifizetnie nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2012. április 24-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Françoise Elens-Passos
hivatalvezető-helyettes

Françoise Tulkens
elnök